

Évközi 9. Vasárnap A

*Véssétek e – szavaimat szívetekbe, lelketekbe.
(Mtörv 11,18)*

Olvasmány

Második Törvénykönyv 11,18.26-28.32

A negyvenéves pusztai vándorlás végén Mózes így szólt a néphez: "Véssétek szívetekbe, lelketekbe, szavaimat; kössétek őket jelül a kezetekre, legyenek fejdíszként homlokotokon.

Íme, áldást és átkot ajánlok fel ma nektek: áldást, ha engedelmeskedtek az Úr, a ti Istenetek törvényeinek, amelyeket ma szabok nektek, s átkot, ha nem engedelmeskedtek az Úr, a ti Istenetek törvényeinek, hanem letértek arról az útról, amelyet ma mutatok nektek, és más isteneket követtek, akiket nem ismertek."

Szentlecke

Rómaiakhoz 3,21-25a.28

Testvéreim! Ist en igaz volta most a mózesi törvénytől függetlenül lett nyilvánvalóvá, amint azt ugyanazon törvény és a próféták is tanúsítják. Isten igaz volta a Jézusba vetett hit által nyilvánvalóvá vált mindazok számára, akik hisznek. Mert nincsen különbség: mindannyian vétkeztek, és mindannyiuknak szüksége van arra, hogy megmutatkozzék Isten dicsősége. Ingyen válnak igazzá az ő kegyelméből, a megváltás által, amely Jézus Krisztusban valósult meg. Őt Isten arra rendelte, hogy vére ontása árán engesztelő áldozat legyen, mely a hit által válik hatékonnyá. Ezért meg vagyunk győződve arról, hogy az ember a hit által válik igazzá, nem a mózesi törvény teljesítése által.

Evangelium

Máté 7,21-27

Abban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz: A mennyek országába nem jut be mindenki, aki azt mondja nekem: "Uram! Uram!" Csak az, aki mennyei Atyám akaratát cseleszi. Azon a napon sokan mondják

majd nekem: "Uram, Uram! Hát nem a te nevedben prófétáltunk? Nem a te nevedben űztük ki az ördögöket? Nem a te nevedben tettünk annyi csodát?" Én akkor kijelentem majd nekik, hogy nem ismertelek soha benneteket. Távozzatok színem elől, ti gonosztevők!

Mert mindaz, aki meghallgatja a szavaimat és szerintük cselekszik, ahhoz az okos emberhez hasonlít, aki a házát sziklára építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, és nekizúdult a háznak, de az nem dőlt össze, mert sziklára épült.

Aki viszont hallgatja szavaimat, de nem követi azokat, ahhoz az ostoba emberhez hasonlít, aki a házát homokra építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, nekizúdult a háznak; az összedőlt, és nagy romhalmaz lett belőle.

Elmélkedés

Krisztusba öltözöttek. Ősi emberi magatartás, hogy testi és szellemi erőnk teljében büszkén kijelentjük: elég vagyok magamnak, nem szorulok senkire, főleg nem az "égiek" segítségére. Sorsomat, üdvösségemet a saját vállaimra veszem, a nehézségekkel egymagam is megbirkózom. Ezt az álláspontot fogalmazta meg a mai 'modern ember' memoárjaként József Attila is a következő sorokban: "Én istent nem hiszek, s ha van, ne fáradjon velem; majd én föloldozom magam..."

A mai vasárnapon a szentleckében Pál apostol egy ellenvetéssel válaszol erre a balga kijelentésre: "... az ember a hit – azaz Jézus Krisztus – által válik igazzá." Nem kétséges, hogy a két vélemény közül melyik mutatja meg az igazi emberhez méltó utat. Mert minden emberben ott van a vágy: igaznak lenni önmagunk, igaznak lenni az emberek, és végül igaznak lenni az Isten előtt. Nem egyszer megtörténik, hogy megjárjuk magunkat és beérjük az igazi élet látszatával. Az ószövetségi Izraelben nagy becsben álltak ezért is a mózesi törvények és ezek megtartásában látták az üdvösség zálogát. Az számított igaz és istenfélő embernek, aki ezeket megtartotta. Jézus nem vetette el ezeket a törvényeket, de hangsúlyozta: az ősi törvények megtartása még nem jelenthet végállomást életünkben. Nem szabad el és bezárkózni a világ és így a szeretetben való növekedés elől! Nyitni jövő felé: ez a lelki érettségünk és növekedésünk egyik feltétele. Ezt a krisztusi igazságot hirdette Pál apostol is, amikor ezt hangoztatta: az ószövetségi törvény csak vezetőnk volt Krisztushoz. Sőt az Ő személye, a Hozzá történő csatlakozás sem jelenthet lezárulást a jövő felé. Mert Benne és Átala nyílik meg egy olyan út az Istenhez, amelynek nincsen végállomása.

Jézushoz való csatlakozásunk első és legfontosabb feltétele gyöngeségünk, bűnösségünk elismerése. Ennek a tudatában a hit és a szeretet karjaival Jézusba kapaszkodunk. Így elismerjük, hogy Ő az egyetlen igaz és Hozzá eljutva, testvéri közösségben Vele lehetünk mi is igazak, kedvesek a mennyei Atyánk előtt. Nem a mi erőfeszítéseink, hanem Krisztus értünk vállalt áldozata, nem a mi érdemeink, hanem a Krisztusban megújult életközösség öltöztet bennünket az Istennek tetsző kegyelem köntösébe. Ez a csatlakozás Jézushoz nem valami varázslat, hanem egy küzdelmes hozzáidomulás kezdete. Amikor tehát Pál apostol arra bízta, hogy öltük magunkra Jézust, a hozzá hasonulást teszi feladatunkká.

Mert nem elegendő elfogadnunk a jézusi élet alapelveit és nem érhetjük be az értelmi megvilágosodással. Jézust mint mindennapi táplálékot vesszük magunkhoz és tőle erőt merítve képessé válunk arra, hogy Isten akaratát teljesítsük. Krisztust magunkra öltve válunk a szeretet és a hit közvetítőjévé, hogy ezáltal képessé váljunk másokat is Istenhez vezetni.